

Сон у великдень

Нестор Чир

Сниться — тихо мама кличуть:

"Сину, сину, я прийшла.

Запроси мене на стрічу

До святкового стола".

"Мамо, мамо, Вам у ноги

Простелю життя своє.

Вас з далекої дороги

Пригощу усім, що є.

Нині ж бо Великий Празник,

Паска томиться теплом,

То ж поснідаєм разом

За святешним, за столом.

Он, розвиднілося зовсім...

Мамо, сядьте на чолі!

Скоро ми гостей запросим,

Як у нашому селі".

Мама всілися щасливі,

Світлоокі, як зоря.

"Мамо, Ви такі вродливі!" —

Знов почав розмову я.

"Сину, сину, ці кольори —

Мертві барви на мені.

Я не мама. Я покора

У далекій стороні".

"Мамо, мамо, Ваше слово,

Як лиха зими пора!"

"Сину, сину, я діброва,

Мальва нашого двора".

"Мамо, мамо, не тривожте

Душу стомлену мою".

"Сину, сину, я ворожка,

Долю стереж твою".

"Мамо, мамо, а волосся
Чом у смутку і журбі?"
"Сину, сину, то здалося
В сні тривожному тобі".

"Мамо, — згодом. — Як наш тато?
Сіє, жне небесний лан?"
"Сину, сину, як не знати —
Сіє, але жне туман".

"Мамо, мамо, сонце встало
Над вершинами дерев.
Ще побутьте, як бувало,
Не відходьте в пітьму мрев".

"Сину, сину, тінь не може
Побороти світла дня.
Я піду. А ти, небоже,
Долі осідлай коня.
Затягни міцніш попруги,
Віжки затисни в руках —
За дзвінким, осяйним пругом
Жде тебе удачі птах.
Стрінься з ним. Візьми за крила,
Наче вперше у житті,
І пропише доля мила
Знову барви золоті.
Я ж стоятиму на чатах
Днів моїх, рясних добром".

І, всміхнувшись винувато,
Мама зникла за вікном.